

V bezpečí
je udrží jen ticho

PÍSEŇ

Graham Masterton

MRTVÝCH

HOST

Dead Men Whistling

Copyright © Graham Masterton, 2018

Cover pictures by misfire_studio / Shutterstock.com
and from open sources

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0654-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0655-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1398-7 (MobiPocket)

1

O'Reganovi zrovna v kuchyni snídali, když někdo začal neodbytně tisknout tlačítko jejich domovního zvonku.

„Někdo pšišel, tati!“ oznámila tříletá Grainne s pusou umazanou od kaše.

Kieran se přes kuchyni podíval na Moiru, která stála u sporáku a smažila bramborové placky. Na tváři se jí objevil neklid a odložila obrabečku. Zvonění pořád neustávalo.

„Mám tam dojít?“ zeptal se pětiletý Riordan a sklouzl ze židle.

Neznámý návštěvník venku zvonil dál, ale poté se začalo ozývat i bušení na dveře. Kieran Riordanovi položil ruku na rameno a řekl: „Ne, ne, já tam zajdu. Ať je to kdokoli, zdá se, že ho něco pořádně naštvalo.“

„Kierane,“ ozvala se Moira nervózně a sundala pánev ze sporáku. Bylo osm hodin a v kuchyni stále vládlo příšeří. Na okně se třpytily velké lesklé kapky deště.

„Klid, to bude jen starý Roddy. Jde si postěžovat, že děti na ulici hrály tu pitomou hru, jak se s hurlingovou pálkou snaží co nejprudčeji odpálit míček. Nejspíš mu promáčkly karoserii. Jenom proto, že jsem policajt, si myslí, že bych měl čtyřia dvacet hodin denně hlídat celou čtvrť.“

Vstal a vyrazil ke dveřím z kuchyně, ale Moira se ozvala znovu. „Kierane,“ zavolala na něj a musela zvýšit hlas, aby překřičela neustávající zvonění a bušení. Malá Grainne si rukama zacpala uši. V jedné stále držela lžici, ze které teď kapala kaše.

„Ničeho se neboj, miláčku,“ odvětil Kieran. Chtěl tím Moirě připomenout, že si v poslední době nechává ve vnitřní kapse kabátu, pověšeného u dveří, pistoli.

Zrovna když došel do chodby, ozvala se ještě hlasitější rána a praskání dřeva. Vchodové dveře se rozletěly a z deště venku vpadli dovnitř tři muži, všichni s kuklami na hlavách a v černých džínách a kožených bundách. Ten, který šel jako první, třímal brokovnici s odříznutou hlavní.

Kieran udělal dva klopýtavé kroky zpátky do kuchyně. Pokusil se zabouchnout dveře, ale vetřelec s puškou do nich těžkou botou kopl a rozrazil je. Zvedl hlaveň zbraně, až ji Kieran měl jen třicet centimetrů od tváře.

„Jestli si myslíš, že teď něco uděláš, hošane, tak na to zas rychle zapomeň,“ řekl mu muž hlubokým chraplavým hlasem. „Ledaže bys chtěl, aby tvý děcka snídaly kousky tátova mozku.“

Grainne upustila lžici a začala pronikavě křičet. Riordan se rozvzlykal a vyděšeně si začal kroutit lem svetru. Moira zbledla, ale udělala krok kupředu a vykřikla: „Vypadněte z našeho domu! Vypadněte!“

„Můžeš ty svý krasavici říct, ať zmlkne? Jinak jí ten zobák zavřu osobně,“ vyštěkl muž.

„Neopovažujte se dotknout mých dětí,“ řekl Kieran. „Nevím, co chcete, ale dostali jste se do většního průseru, než si dokážete představit. A teď odsud vypadněte!“

„Hele, neodejdem bez toho, pro co jsme si sem přišli,“ opáčil muž a dál mířil brokovnicí Kieranovi do obličeje. „Kristova noho, umlč ty svý spratky, jo?“

Grainne dál ječela. Obličejík měla sytě červený a po tvářích jí tekly slzy. Moira k ní vyrazila, aby si ji vzala do náruče, ale muž byl rychlejší. Obešel Kierana, přendal si brokovnici do

levé ruky a udeřil dívku z boku do hlavy, až vypadla z jídelní židličky na zem. Rozkřičela se ještě víc.

Kieran popadl muže za paži a pokusil se mu brokovnicí vykrotit, ale násilník ji držel pevně. Když z ní vystřelil do stropu, ozvala se ohlušující rána. Na všechny se jako sněhová vánice snesla sprška omítky, a i poté co se usadila, se kuchyní táhl štiplavý šedý kouř. Kieran se po muži ohnal, ale podařilo se mu ho uhodit jen do ramene. Než se stihl rozpráhnout znovu, zbývající dva muži se k němu přihnali a popadli ho za ruce. Ucítil z jejich dechu cigarety a vyčpělý alkohol.

„Tak jo, dost toho poštuchování,“ prohlásil muž s brokovnicí. „Jdeš se s náma projet na venkov, abysme si ty a já mohli trochu pokecat.“

Kieran zápasil s muži, kteří ho svírali, a snažil se osvobodit, kopal jako splašený kůň, ale drželi ho příliš pevně. Skoro si tou snahou vykloubil rameno — lupal po dechu, škulal sebou bolestí. Podíval se do světle hnědých očí muže s brokovnicí a řekl: „Já tě poznávám. Jsem si tím jistý. Kdybys měl koule na to, si tu kuklu stáhnout, určitě bych věděl, jak se jmenuješ.“

Muž se zazubil. „Možná jo, hošane. Ale tady nejde o mě, víš. Jde o tebe a o ten průser, cos nadělal. Tak co kdybys s náma šel klidně a spolupracoval? Můžem si pak pár věcí vyjasnit.“

„Kam ho berete?“ zeptala se Moira odvázně, ale hlas se jí třásl. Houkala Grainne v náručí, aby ji uklidnila, zatímco Rior dan se držel její zástěry a tvář měl staženou strachy. „Nechcete mu ublížit, že ne?“

„Neboj se, holka,“ řekl jí muž. „Jenom tvýho starýho vezmem někam, kde je klid, abysme si popovídali o tomhle a tamtom a nikdo nás nerušil. Ale jedno ti povím. Vůbec bych ti neradil volat policajty. Jestli to uděláš, dozvíme se to a důsledky tady

pro tvýho starýho... No, řekněme, že by ho to dostalo do dost zoufalý situace.“

„Prosím, neublížujte mu,“ žadonila Moira a oči se jí zalily slzami. „Je to dobrý člověk. Ten nejlepší. A určitě byste tyhle děti nepřipravil o otce, že ne?“

„To je v pořádku, Moiro,“ ozval se Kieran. „Tihle chlapíci mají nějaký problém, ale určitě se dohodneme. Zůstaň tady a snaž se být v klidu, ano? Jakmile všechno vyřešíme, vrátím se. Udělej, co říká. Nikomu nevolej. Miluju tě. Mám tě moc rád, Riordane, a tebe taky, Grainne, beruško.“

„Tak dost tý sentimentální břečky,“ zarazil ho muž se zbraní. „Člověk by z toho blil. Jdem.“

Když Kierana vyváděli z rozbitých vstupních dveří ven do deště, nevzpouzel se. Odsud, ze St. Christopher's Road na severu Corku, viděl potrhané černé mraky, jak se ženou z kopců na protější straně řeky Lee. Napadlo ho, že vypadají jako bouřlivý roj letících čarodějnic, za nimiž vlají jejich rozedrané pláště.

Muž ho vedl nahoru po ulici ke stříbrnému mercedesu a Kieranovi připadalo, jako by měl najednou kolena ze želatiny, a kdyby ho nedrželi za paže, byl by upadl. Snažil se sice Moiru uklidnit, ale věděl, že sám takhle vyděšený ještě v životě nebyl, ani když ho postřelili při té nepovedené loupeži v Macroomu a kolegu vedle něj zabili. Musel vědomě stisknout svěrače, aby se nepomočil.

Muž otevřel zadní dveře vozu a strčil Kierana dovnitř. Řidič za volantem čekal a kouřil cigaretu. I on měl přes obličej kuklu. Muž s brokovnicí nastoupil na místo spolujezdce a zbylí dva se vměstnali dozadu ke Kieranovi, který se ocitl mezi nimi.

Řidič se natáhl do palubní přihrádky a vytáhl policejní pousta s panty. Podal je muži s brokovnicí, který je předal chlapíkovi po Kieranově levici.

„Tohle je kvůli zdraví a bezpečnosti, chápeš,“ vysvětlil muž s brokovnicí. „Jako kvůli našemu zdraví a bezpečnosti, ne tvému.“

Muž sedící vedle Kierana nasadil policistovi pouta na zápěstí a popotáhl.

„Tak jo, kam to jedeme?“ zeptal se Kieran a snažil se, aby to vyznělo statečně. Mercedes se odlepil od obrubníku a zabočil doprava na Murmont Lawn směrem na Ballyvolane.

„Jak jsem slíbil, jedem někam, kde je ticho jak v hrobě,“ řekl muž s brokovnicí. Ležela mu teď na klíně a Kieran měl temné tušení, že ten muž si ji dnes ráno vzal s jasným záměrem ji použít.

„A o co teda jde?“ snažil se dál. Jeli teď na sever po Ballyhooly Road a dešť bubnoval na auto silněji než předtím, takže stěrače se po čelním skle míhaly ze strany na stranu nejvyšší rychlostí.

Uhodl, proč ho unesli a kdo jsou, ale nechystal se jim říct, že to ví. Ať s tím vyrukují oni sami a přiznají, že jsou do toho namočení.

Muž po Kieranově levici hlasitě kýchl a otřel si nos hřbetem ruky. Muž s brokovnicí vyštěkl, aniž se otočil: „Proboha, Hoggy! Chceš nás všechny zabít?“

Řidič a muž vzadu vpravo se uchechtli a zavrtěli hlavou. Kieran zavřel oči a pomyslel si: *Jestli se budu dost soustředit, možná se tohle vůbec neděje, vůbec nesesdím v tomhle autě, ale jsem doma a jím bramborové placky s Moirou, Riordanem a Grainne.* Když ale oči znovu otevřel, právě projížděli kolem obchodního domu Dunnes v Ballyvolane, stěrače dál kmitaly po čelním skle a on byl stále vmáčknutý v cizím autě se čtyřmi páchnoucími grázly. Kromě nich jen Bůh ví, kam ho vezou nebo co s ním mají v plánu udělat, až tam dorazí.

„Viděls včera tu kvalifikaci?“ ozval se muž po jeho pravici. „Coen stál za hovno. Kdyby nesebrali tu přihrávkou, Connolly by ten vyrovnávací gól nikdy nedal.“

„To byl jenom posranej zkrat, nic víc,“ opáčil muž s brokovnicí. „Na prvoligový úrovni je to poslední dobou děsně o nervy. Jen počkej. Z Coena bude hvězda, jakmile se dostane do formy.“

Oni mě unášejí, pomyslel si Kieran. *Oni mě unášejí a baví se o fotbalu*. Z nějakého důvodu to v něm vyvolalo ještě větší strach. Zápas, na který se včera večer dívali v televizi, je pro ně zajímavější než jeho život.

Vyjeli po dlouhé ulici Upper Dublin Hill a potom zabočili doleva do Kilcoole, úzké uličky lemované živými ploty. Projeli kolem několika úhledných bungalovů a dorazili na opuštěné parkoviště u dlouhé zdi z šedého kamene. Za zdí Kieran zahlédl kříže a kamenné anděly a došlo mu, kam ho dovezli. Když muž s brokovnicí říkal, že jedou někam, kde je „ticho jak v hrobě“, popsal to přímo dokonale. Byli u hřbitova sv. Kateřiny v Kilcully.

Řidič zacouval ke hřbitovní bráně a všichni vystoupili. Ačkoli stále foukal chladný vítr, déšť polevil a mraky se začaly protrhávat.

„Tak pojdte, jdem se poklonit mrtvejím,“ řekl muž s brokovnicí. Nikdo jiný na hřbitově nebyl, a tak zbraň neschoval a nesl ji opřenou o rameno. Hoggy — ten, který v autě kýchal — otevřel kufr auta a vytáhl velkou šedou nylonovou tašku o velikosti příručního zavazadla do letadla, ale než si ji Kieran stihl pořádně prohlédnout, druhý muž ho popadl za paži a tlačil ho směrem k malé boční hřbitovní brance.

Černožlatá branka z tepaného železa byla zamčená, ale muž s brokovnicí do ní třikrát silně kopl, rozlomil západku a branka

se otevřela. Vešli dovnitř a vydali se po asfaltové cestičce mezi náhrobky a sochami. Nikdo z nich nepromluvil a kromě větru ševelícího v korunách stromů bylo ticho. Živý plot a záhony na hřbitově byly úhledně upravené. Kieran odsud viděl zelené kopce Ballynahiny. Klid tohoto místa jen rozdmýchal jeho strach a Kieran zakopl.

„Neměl jsi náhodou k snídani pár panáků whiskey, hošane?“ zeptal se ho muž s brokovnicí.

Dorazili na odlehlé místo v zadní části hřbitova, které obklopovaly tisové keře. V každém rohu obdélníkového plácku tu stál anděl; tři měli hlavy skloněné a čtvrtý vzhlížel ke spěchajícím oblakům. Mezi dvěma anděly byla kovová lavička a muž s brokovnicí Kieranovi oznámil: „Tak, jsme tady. Sednem si a pokecáme, jo?“

„Nemám, co bych vám řekl,“ opáčil Kieran. „Myslím, že vím, kdo jste, a jestli jste, kdo si myslím, tak se ode mě nic nedozvíte.“

„Sedni si, kurva!“ vyštěkl muž s brokovnicí.

„Musím to opakovat? Nemám, co bych vám řekl.“

Muž se zbrání kývl na svého kumpána, který Kierana svíral za paži, a ten ho postrčil dozadu k lavičce, až si Kieran musel chtít nechtě sednout. Lavička byla mokrá a policista cítil, jak se mu vlhkost vsákla do džínů.

„Víš, kdo je tady pohřbenej?“ zeptal se muž s brokovnicí. „Ten hrob přímo tamhle, s tím andělem, co kouká k nebi?“

Kieran nic neřekl a záměrně se podíval opačným směrem.

„Leží tam Billy Ó Canainn,“ pokračoval muž. „A ty moc dobře víš, kdo je zodpovědnej za předčasnej odchod našeho Bilyho, že jo?“

„Co ode mě chcete slyšet?“ zeptal se Kieran. „Nebudu předstírat, že jsem toho chlapa neznal, ale neměl jsem nic do činění

s tím, že se nechal zastřelit. Jediný, kdo je za to zodpovědný, je on sám.“

„Vážně? Byls to ale ty, kdo ho napráskal, když jediný, co se od tebe chtělo, bylo předstírat, žes ho neviděl. Nebýt tebe, náš Billy by byl pořád mezi náma a chodil na pivo k Geraldmu Griffinovi.“

„Býval by byl mezi námi, ale nikam na pivo by nechodil. Seděl by zavřený v cele na Rathmore Road, kde měl být už předtím.“

Hoggy stál těsně za Kieranem a Kieran si uvědomoval, že teď položil šedou nylonovou tašku na zem a začal ji otevírat. Natočil hlavu, přesto neviděl, co v tašce je.

„Slyšel jsi o ‚žij a nech žít‘, nebo ne?“ zeptal se muž s brokovnicí. „Proč jsi to nemohl udělat s naším Billym? Co ti kurva dalo právo si myslet, že můžeš bejt porota i kat a vynýst nad ním rozsudek smrti? Měl ženu a pět děcek, o který se staral. A teď leží tamhle pod tím andělem a nemůže se postarat o nikoho. A to všechno kvůli tobě.“

„Nic vám neřeknu,“ opáčil Kieran. „Neměl jsem proti Billymu Ó Canainnovi vůbec nic osobního. Jenom jsem dělal svou práci.“

„Tak tos měl bejt radši muzikant než posranej policajt,“ vyštěkl muž s brokovnicí. Sáhł si do vnitřní kapsy kožené bundy a vytáhl lesklou celokovovou píšťalu laděnou do D, téměř šedesát centimetrů dlouhou. Podal ji Kieranovi a řekl: „Na. Tohle je tvoje specialita, ne? Whistleblower, kterej když vidí nějakej nešvar, píská, aby si toho lidi všimli. Co kdybys nám něco zahrál? Co takhle *Lodě vypluly* nebo nějakou fajnovou písničku jako *Kapky brandy*?“

Kieran se podíval na píšťalu a potom muži do očí. Nic neřekl. Nejen že neměl co říct, ale cítil, že má rty úplně zmrtvělé.

I kdyby na píšťalu uměl hrát, teď by to nezvládl. Poznal, že tohle všechno spěje k nějakému hroznému závěru, a sotva dýchal.

„Takže ty nám nechceš zapískat?“ opáčil muž s brokovnicí. „To od tebe teda není moc šlechetný. Řekl jsem snad něco špatného? Podle toho, co jsem slyšel, jsi pískal, že ti skoro pukly plíce, zvláště u vrchního inspektora O'Malleyho.“

Kieran si byl téměř jistý, že ví, kdo muž před ním je. Musí být od policie, jinak by pravděpodobně neznal jméno oblastního policejního prošetřovatele. Navzdory tomu se ho Kieran bál oslovit jménem pro případ, že by se muž v tom okamžiku odhodlal ho umlčet svou brokovnicí.

„Tak když nám teda nezahraješ dobrovolně, uvidíme, co z tebe dostanem nějakým jiným způsobem,“ oznámil muž. „Patricku, můžeš našeho kámoše podržet, zatímco mu Hoggy prokáže tu čest?“

Patrick se posadil na lavičku po Kieranově pravici. Chytil ho levou rukou kolem ramen a pevně ho k sobě přitáhl. Kieran se k němu otočil, ale byl tak blízko, že na něj sotva mohl zaostřit. A jediné, co za kuklou viděl, byly krví podlité oči a široký úsměv, kterému chyběly čtyři přední zuby.

„Čau,“ mrkl na něj Patrick. Dech mu páchl tak hrozně, že Kieran musel odvrátit tvář.

V tu chvíli zaslechl, jak se Hoggy hned za ním snaží nastartovat řetězovou pilu. Napoprvé nechytla, a tak musel Hoggy zatáhnout za startovací lanko ještě několikrát. Jakmile ale motor pily naskočil, znělo to, jako když túruje motorka, jejíž řidič netrpělivě čeká, až na semaforu naskočí zelená.

Kieran se naklonil do strany a pokusil se vstát, ale Patrick ho sevřel ještě pevněji a popadl ho za krátké kudrnaté vlasy.

„Pusť mě, ty hajzle!“ zařval na něj Kieran přes rámus řetězové pily. Pokusil se zatřást hlavou, ale Patrick měl prsty tak

pevně vpletené v jeho vlasech, že Kieran cítil, jak se mu jeho nehty zarývají do kůže na hlavě.

Muž s brokovnicí přistoupil blízko za Kierana a udělal znamení kříže, jako by mu žehnal.

„Zastřelte mě!“ zaječel Kieran. „Jestli mě chcete zabít, tak mě kurva zastřelte!“

„To bych udělal, ale není nabitá,“ odušil muž před ním, pozvedl brokovnici a zatřásl s ní. „Kromě toho ti nehodlám prokazovat žádné soucit.“

S tím ustoupil a ukázal Hoggymu palce nahoru.

Kieran znovu zaječel. Tentokrát byl jeho výkřik beze slov, spíše pronikavé zařvání, a nepřestal, dokud se mu zuby řetězové pily nezakously do týlu a neroztrhaly límec džínové košile. Z rány vystříkla sprška krve a útržků tkáně na celou zadní stranu lavičky. Poté se zuby pily Kieranovi zahryzly do obratlů a ozvalo se zapraskání.

S posledním máchnutím pilou Hoggy přeřízl Kieranův hrtan a Patrick zvedl hlavu oběti. Z Kieranova uříznutého krku tryskala krev, prýštila mu na ramena a na prsou se mu vsakovala do košile.

„Koukejte, v jakém stavu mám bundu!“ ozval se Patrick. „Vypadám, jako bych celý den dělal u Feoil O’Criostoir Teo!“

„Tam by tě nezaměstnali, kamaráde,“ řekl muž s brokovnicí. „Tam chtěj takový, co uměj zabíjet krávy a ovce, ne lidi.“

Patrick zvedl Kieranovu hlavu, které z pahýlu krku kapala krev, a otočil ji tak, aby se dívala přímo na muže s brokovnicí. Kieranovy oči byly otevřené a ústa rozevřená, ale v jeho výrazu se zračil spíš zmatek než bolest. Patrick hlavu otočil, aby se na ni podíval sám, a potom poznamenal: „Řek bych, že vypadá krapet otřeseně. Vzal to ale docela dobře, co myslíte?“

Hoggy mezitím vypnul řetězovou pilu a ukládal ji zpět do nylonové tašky.

„Bylo to daleko jednodušší, než jsem si myslel,“ okomentoval to a znovu si otřel nos hřbetem ruky. „Nevím, proč ty chlapi z Islámskýho státu nepoužívaj motorový pily místo nožů. Jsou daleko výkonnější, neřekli byste?“

„Jo, jasně, ale potíží je v tom, že tady náš fízl sotva něco cítil. Za to, co udělal, si myslím, že měl trpět. Ale i tak — jeho blízký ho nebudou moc pohřbít celýho, takže budou trpět aspoň oni. Nezapomněl jsi tašku na tu hlavu?“

Hoggy vytáhl z kapsy u bundy igelitovou tašku z Tesca. Patrick do ní strčil Kieranovu hlavu a potom tašku roztočil, aby se její ucha smotala a on je mohl zavázat na uzel, jako by u stánku prodával brambory.

„Tak jo, vypadnem, než se sem přihrnou nějaký truchlíci pozůstalí,“ rozhodl muž s brokovnicí. „Hoggy, ty pouta. Nechcem tu nechat žádný nepřímý důkazy, no ne?“

Hoggy z Kieranových zápěstí sejmul pouta a zastrčil si je do kapsy. Jeho kumpán si odložil brokovnici na lavičku vedle Kieranova bezhlavého těla a opatrně mu zasunul píšťalu do hrtanu tak hluboko, že z ní čouhalo ven jen nějakých sedmáct centimetrů.

„Tak, hošane,“ řekl. „Teď tady můžeš sedět a pískat, co hrdlo ráčí, a nikoho tím nevytočíš.“

2

„Tohle se vám bude líbit, madam,“ řekl detektiv Markey a otevřel Katie dveře od auta.

„Opravdu si myslíte, že to musím vidět na vlastní oči?“ zeptala se ho Katie, zapnula si zip tmavozelené teplé bundy s kapucí a povytáhla nahoru tmavý límec z umělé kožešiny. Právě se zotavila z nepříjemného nachlazení, a kdyby nebyl detektiv Markey tak neodbytný, bývala by zůstala v kanceláři v teple.

„Víte, je to opravdu nezvyklé, celé to místo činu, a on je navíc taková trochu celebrita. Tak jsem si říkal, že se vás na to budou média hodně ptát. Jako jaký mohl být motiv a tak.“

Na prudké příjezdové cestě k domu na ulici Woodhill Park v corkské čtvrti Tivoli stála tři policejní hlídková auta, dvě dodávky technického oddělení a sanitka. Dolní konec ulice byl obehnaný páskou, aby se do ní nedalo vjet ani vejít z uličky Lover's Walk.

Dům samotný byl obrovský, bílý, se střechou z šedých tašek a secesními okny. Stál na alespoň půlakrovém pozemku porostlém keři a ozdobnými záhony a ze strany k němu přiléhala prostorná terasa s výhledem na řeku Lee hluboko dole pod kopcem. Před dvojgaráží stálo zaparkované auto — červený Bentley Continental GT — pokropené deštěm.

„Víte, na kolik by vás takovéhle vozítko přišlo?“ zeptal se detektiv Markey, když prošli kolem bentleye ke vstupním dveřím. „Klidně na čtvrt milionu.“

„Tak málo, Nicku?“ odušila Katie. „V tom případě si objednám dvě.“

Před širokými dubovými vstupními dveřmi stála strážmistryně Ni Nuallánová a bavila se s detektivem Patrickem O'Donovanem. Krátké blond vlasy si schovala pod zelenou pletenou čepici. Na sobě měla široký fialový kabát a kozačky ke kolenům, a vypadala tak ještě víc jako *aes sídhe*, víla. Detektiv O'Donovan nebyl oholený a vlasy měl rozčuchané, jako by ho sem přivezli přímo z postele.

Když Katie přišla blíž, Kyna se otočila a upřeně se na ni podívala. Její oči vyjadřovaly všechny intimnosti, které jí chtěla sdělit, aniž by je musela říkat nahlas. Neviděly se víc než dva týdny, protože Kyna odjela na policejní velitelství do Dublinu na tréninkový kurz Evo-FIT. *Jak se máš? Chybělas mi.*

Katie na okamžik zavřela oči, aby dala najevo, že pochopila, co se jí Kyna snaží beze slov sdělit.

„Tak co se to tu stalo?“ zeptala se. „Myslela jsem si, že Jimmy Ó Faoláin je ten poslední, koho by chtěl někdo poslat na onen svět.“

„Souhlasím s vámi, madam,“ přikývla Kyna. „Byl ve vatě, neustále pořádal večírky a s každým se kamarádil. Pašák.“

„Možná to souvisí s GAA²,“ nadhodil detektiv O'Donovan. „Byl předsedou Rachmasach Rovers, ne? Tedy kromě toho, že byl předsedou milionu dalších klubů a společností a charit a bůhvíčeho ještě.“

„A jak že to má souviset?“ zeptala se Katie.

„Vy jste o tom neslyšela? V nedávné době se objevily zvěsti, že záměrně prohrávají zápasy.“

„A proč by to dělali? Myslela jsem, že mají zálsuk letos vyhrát ligu.“

„Nemám tušení. Co se mě týče, já nepoznám jeden konec hurlingové pálky od druhého.“

V tu chvíli z domu vyšel hlavní technik Bill Phinner a stáhl si kapuci bílého tyvekového obleku. Vypadal ještě víc deprimovaně než obvykle. Katie věděla, že přestal kouřit, a to i elektronické cigarety, což ale vůbec nepomáhalo jeho neustálému pesimismu. Bill Phinner věřil, že kdyby k tomu lidé měli alespoň trochu příležitost, téměř každý v Corku by byl schopen vážného přestupku. Kdykoli k trestnému činu skutečně došlo, bylo jeho smutnou povinností najít důkazy usvědčující pachatele.

„Jak to jde, Bille?“ kývla na něj Katie.

„Můžete jít dovnitř a kouknout se sama, madam,“ opáčil Bill. „Jediný důkaz, který se nám zatím podařilo najít, je jedna odražená střela. Nenašli jsme vůbec žádné nepřímé ani materiální důkazy, i když samozřejmě budeme mít ostatní střely, jakmile nám je soudní lékař vytáhne z oběti. Není tu žádná stopa po násilném vniknutí. Žádné stopy na podlaze, ačkoli bylo dnes ráno takové mokro. Hledáme nějaké otisky prstů, ale moc tomu nevěřím. Nejsou tam ani nábojnice — střelec je musel všechny sebrat.“

„Žádné stopy po zápasu?“

Bill zavrtěl hlavou. „Uvidíte sama, až vejdete dovnitř.“

„Máme Jimmyho telefon,“ ozvala se Kyna. „Odemyká se rozpoznáním obličeje, takže nebude problém se do něj dostat. Taký si vezmeme jeho počítače a účetní záznamy a pošleme je na finanční kriminalitu.“

„Ty účetní záznamy dají dost práce, to mi věřte,“ vložil se do toho detektiv O'Donovan. „Řekl bych, že ten chlap má dvojnásobek knih, než mají dokonce i ve vatikánské knihovně. Až na to, že ty jeho knihy jsou všechny účetní, žádné Písmo svaté.“

„To mě nepřekvapuje,“ přikývla Katie. „Z toho mála, co o Jimmym Ó Faoláinovi víme, měl na prvním místě peníze a Boha až na druhém.“